

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Ishaja kot priloga „SLOVENCU“ zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravilno „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Namaniła se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 19.

V Ljubljani, 5. oktobra 1893.

Letnik VI.

Volitev na Notranjskem.

Na katoliškem shodu v Novem mestu govorilo se je tudi o naši katoliško-politični uredbi ali organizaciji, to je, v kak volilec mora vedeti, za kaj se gre, in pri volitvi složno sodelovati z drugimi svojimi somišljeniki. Kolikokrat nam očitajo naši liberalni nasprotniki na Slovenskem, vera s svojimi nauki naj se ne meša v politiko. Mi pa poudarjamo, da načela, nauki krščanski morajo odločevati tudi v politiki, ker so ti nauki jedino trdna podlaga vsemu, torej tudi javnemu življenju. Politika odločuje o postavah, po katerih se moramo ravnati, zato je umevno, da moramo mi katoličani skrbeti, da v postavodajalnih zborih odločujejo pri glasovanju in pri posvetovanju taki možje, ki imajo trdno versko prepričanje. Umevno je pri nas, da mora biti poslanec Slovenec. To je tako jasno, ko beli dan, in ni nam treba tega še posebej poudarjati.

Bliža se volitev v deželni zbor na Notranjskem. Za vse zavedne katoličane tega volilnega okraja nastane sedaj sveta dolžnost, da si zberó take volilne može, o katerih so prepričani, da bodo glasovali za tacega kandidata, o katerem imajo poročstvo, da je veren katoliški Slovenec. Da, tak značajan mož bo tudi vesten gospodar, bo tudi vestno ravnal z deželnim premoženjem. V deželnem zboru je katoliška stranka glasovala za odprave prisilne legalizacije, ona je hotela ubogim kmetom privoščiti olajševanje, da bi jim ne bilo treba za vsako malenkost imeti dolgih potov in nepotrebnih troškov. A liberalni gospodje odklonili so v zvezi z nemško stranko, ki itak Slovencem nič ne privošči, ta predlog, in ubogi kmet plačuj nadalje. To ni katoliško, ni narodno. Akoravno bi imeli notarji nekaj manj zaslužka, bi se morali vendar liberalni gospodje toliko zatajiti, da svojo osebno korist žrtvujejo narodu, katerega zastopajo, ki jim pa mora malo hvale peti za tako zastopanje narodne koristi. Ta liberalna stranka pa sedaj zopet Notranjcem priporoča, da bi volili liberalnega poslanca. Zaradi tega pazite, koga izvolite v deželni zbor. Ne vdajte se glatkim besedam. Mož, ki Vam Bog ve kaj obeta, predno je še kaj dosegel, ta mlati prazno slamo. To kar morate od njega zahtevati, je, da

se mora odločiti, po katerem načelu bo deloval. Ako on zastopa katoliško-narodno načelo, dajte mu svoje glasove, ako ne, nikar ga ne volite! Če se bo ravnal po naukih katoliške cerkve tudi v javnem življenju, v deželnem zboru, bo gotovo dober gospodar, in bo previdno ravnal z narodnim premoženjem. Ne pustite se zbegati, ako Vas smešijo po listih v „Slovenskem Narodu“ ali „Rodoljubu“, ne pustite se zbegati, ako naglašajo po teh listih „zavedno Notranjsko.“ Da, zavedni ste, zavedni ostanete Notranjei, ako ste zvesti in zavedni Slovenci, ob enem pa tudi isto tako zvesti in zavedni katoličani.

Gledé priprav na volitev se nam poroča: K volilnemu shodu, katerega je sklical poslanec dr. Vošnjak, prišlo je 20—25 volilcev. Ta pičila vdeležba je znamenje, da dr. Vošnjak kot pristaš narodno-napredne stranke ne vživa posebnega zaupanja na Notranjskem. Gosp. poslanec poročal je najprej o svojem delovanju v deželnem zboru, potem o položaju našem. Pri tem je trčel prav po nepotrebnem ob Mahniča, dasi ni imenoval njegovega imena. Poročilu je sledilo več vprašanj o vodovodih, o bolnici na Notranjskem. Gosp. Želen, posestnik iz Senčič, želi pojasniti, zakaj je gosp. poslanec glasoval za legalizacijo, potem pa dokazuje, da je deželni prispevek za osuševanje barja prevelik v primeri z onim ljubljanskega mesta, ki bode od osuševanja imelo največ dobička. Zatem se prične pogovor o kandidatu za prihodnje volitve. Ponudi se za kandidata g. Jurij Kraigher iz Hraš ter opiše na kratko svojo izobrazbo. Gledé političnega mišljenja izjavi, da je odločen pristaš narodno-napredne stranke. Njegova kandidatura se vzame na znanje, vendar zlasti Crkničanje, pa tudi drugi poudarjajo, da se danes nečejo vezati na nobeno stran, ker je premalo vdeležencev. Izrazi se želja, da se skliče še shod, ko bodo izvoljeni volilni možje. Skrbite toraj sedaj, da izvolite poštene volilne može, potem boste imeli tudi vernega, poštenega in delavnega poslanca v deželnem zboru. — Toliko je gotovo, da konservativni volilni možje g. Kraigherja ne bodo volili.

Cerkev in šola.

Misijoni.

Boroma in njena okolica.

Na levem bregu reke Sambezi v Afriki je misijonska postaja misijonarjev Avstrijcev. Hiša in šola sta blizu omenjene reke, le majhen vrtič ji loči od nje. Za tema se razprostira dolga vrsta koč naseljencev v polukrogu, ki so deloma v senci pod košatimi drevesi. Ne daleč od reke, le po griču in reki ločeni dvigujeta se dom in šola kolskih sester neposredno zraven kapelice. Hiša je bila preje posest misijonarjev, a ob prihodu sester je bila njim izročena, misijonarji pa so se preselili v podrto koč, dokler ni bilo ilovnato poslopje, njih bodoči dom, izgotovljeno. Kapelica pa je bila leta 1891 izgotovljena, brat Lindlohr jo je lepo poslikal in dobrotniki, katere je o. Cimmermann na Avstrijskem si pridobil, so jo lepo opravili in okrasili. Še celo njen mali stolpič dobil je lepo cerkveno uro. „Jaz imam ravno sedaj opravek z njo,“ tako nam piše brat Lindlohr, ki je tudi urar ob jednem. „Kmalu bo na dve strani kazala.“ Seveda, da so se temu zamorci zelo čudili. Oni kar niso mogli razumeti, da se ura nikoli ne zmoti, zato so vedno steli za njo, ako prav bije. Ker so zelo neverni, zato so mislili, da je v njej gotovo kak duh (Mazimo), kateri kladvo goni, da prav tolče. Ravno tako so začeli pačiti obrate in nosove vihati krojači - zamorci, ko so me zagledali, kako da sem jaz enkrat šival s šivalnim strojem.

Naravno, da tudi tukaj sedi duh v skrinjici, katere tako poriva iglo.

Oglejmo si pa sedaj pod vodstvom o. Menyharta dom očetov misijonarjev. V primeri z beraškimi zamorskimi kočami je hiša, v kateri mi prebivamo, seveda velika palača. Celo poslopje, 28 m dolgo in 9 m široko, je sezidano brez kakoga kamenja ali opeke, brez železa in niti jednega žebila ni v njem zabitega! Glavni stebri te hiše zunaj so pet metrov visoka, močna debela drevesa, a znotraj osem orjaških stebrov, kojih vsak ima višičino osem metrov. Stene sestojé iz drogov, na katerih so pošev položene dolge veje in z lesenim ličjem trdo pritrjene na drogeve. Tako napravljene stene se potem omečejo z ilovico in z roko nekoliko pogladijo. Streha je ravno tako napravljena. Velika debela so položena na stene in na podstavo, pošev leže dolge veje in na te so trdo privezani otepi slame z lesenim bitjem. Znotraj je zidovje pobeljeno, kajti hvala gre očetu Miller-ju, ker on nam je preskrbel vapna, da ga nam z lepa ne bode pošlo. Sobe, ako smem tako reči, so s tenko pletenino druga od druge ločene; le kapelica in pa soba višjih misijonarjev je ločena z ilovnato steno. Od meseca aprila 1891 imamo tudi okna. Prej so bile luknje v zidu le z bitjem pokrite.

Samo ob sebi se umé, da v takem poslopju razum nas še več drugih živih bitij prebira. Sem spadate v prvi vrsti dve plemeni podgan in več vrst mišij. Siva podgana,

Listek.

Slika brata Angelika.

(Prebil A. Š.)

Bilo je leta 1453, ko zapusti v večnem mestu Rimu ob jutranjem svitu krasnega poletnega dne neki dominikanec samostan santa Maria sopra Minerva. Bil je to vije star redovnik, toda obraz mu je še bil mladeniško miloben. Podasi je stopal bos; črni opek plašč, tako zvani škapulir, pokrival mu je obleko iz bele volne. Gladko ostrigljena glava bila je odkrita; v rokah nosil je rožni venec. Ravno je nameraval stopiti na Angelski most, ko ga ocepne neki zelo talosten spreved. Peljali so namreč obsojenca na morišče. Ubogi grešnik, ki je štel blizu 40 let, bil je plemenite in ponosne postave, toda bilo je videti, da je od pregreh in bolečin popolnoma potrt; obleka njegova je bila kaj čudna, popolnoma jutrovska.

Redovnik iz reda sv. Frančiška spremljal je obsojenca in si prizadeval na vsak način ga ganiti, da poljubi sv. raspelo; pa nesrečno se nejevoljno obrata v stran. Ko zapazi frančiškan brata propovednika pridigarja, pokliče ga k sebi. „Brate Giovanni“, kliče on, „pomagaj mi spreobrniti tega nesrečnika! On je eden izmed Grkov, ki so po izgubi mesta Carigrada sem pribekali; zove se Argyrapelca. Umoril je neko Rimljanke, mora torej umreti, pa se noče spraviti z Bogom.“

Na znamenje gardnega načelnika postoji spreved. Brat Giovanni nagovori hudodelca grški (v grškem jeziku), toda za odgovor sliši le nesramne in bogokletne besede. Sedaj pošepeta on frančiškano nekaj na uho; ta pa zakliče načelniku: „Brat Giovanni di Fisoie, priljubljeni slikar svoj svetosti, hoče se podati v Vatikan, da dobi od sv. Očeta odloga.“

Ljudstvo mu je ploskalo pohvalo, in načelnik bil je zadovoljen s tem predlogom, da se hudodelniku izprosi odlog. Trdovratnega kakor poprej, peljejo ga v ječo; tudi frančiškan vstopi z njim notri. Brat Giovanni pa se poturi v Vatikan. Dospetši na trg sv. Petra, pade na kolena pred obeliskom, na begar vrhu se nahaja kos pravega Kristusovega križa. Po goreči molitvi prestopi prag Vatikanskih vrat in se poda v novo kapelico, katero je papež Nikolaj V. ravnokar sezidal. Otepešati kapelico imel je nalogo brat Giovanni. Ta bil je namreč oni slikar v meniški obleki, ki je radi svetosti svojega življenja in angelsko čiste nadarjenosti dobil lep priimek „Beato“ ali tudi „fra Angeliko“. — Angelik ime, katero je bilo obče znano, in mu je radi lepote njegovoga srca in njegovih del popolnoma pristojalo. Savi papež Nikolaj V., ki ga je v Florenci spoznal in občudoval v samostanu sv. Marka umotvore njegovoga čopita, poklical ga je pred kratkim v Rim, da nadaljuje v Vatikanu krščansko umetnost. Nikolaj V. dal je sezidati v svoji palači kapelico, v kateri naj bi meniški slikar predstavil zgodbo sv. Lavrencija in sv. Štefana.

katera je že celo Evropo prehodila, je obiskala tudi naš kraj. Podgan je bilo tukaj večkrat toliko, da več noči nismo očesa zatisnili zaradi njih. Ni mi noči popisati, kako drzne so te živali postale, potem ko smo na mnogih krajih jih nekaj pomorili, deloma zastrupili. Padale so s strehe dol na nas in po noči se podile po naših posteljah. V eni sami noči poskusile so trikrat, če bi bile moje noge užitne. Lani (1890), ko se je prikazala zopet velika množica podgan, prišla je tudi rešiteljica, mala živalica, Bonga ali divja mačka. Ta je našim podlasicam zelo podobna. Kmalu je kraljevala nočna tišina po našem poslopju — in čez štiri tedne ni bilo ne duha ne sluha več o podganah. V tem letu pa so svoje početje z nova pričele, a vendar so pa morale kmalu odjenjati, ker Bonge so jih popolnoma pregnale. Sedaj pa se vseli hujši sovražnik, ko vse podgane skupaj. Dué 2. marcija zvečer čuje br. Lindlohr neki šum pri svoji postelji, kakor da bi se med njegovo prtljago debela vrv pomikala. Hitro vžge luč in zagleda na tleh veliko strupeno kačo — Badzo. Žival se ustraši svetlobe in zgine, brat pa se vleže zopet k počitku. Zopet zasliši šum znova, in sicer pod svojim vzglavnikom, ki mu je s postelje padel na tla. Zopet naredi luč in spodi žival, dokler jo more. Te kače so tako navajene, da se zvečer priplazijo v stanovanja, da podgane, žabe in kušarje lovč. V tej hiši smo jih že mnogo pobili. Razven te kače opazili smo še neko drugo strupeno in ravno tako tudi tretjo v našem stanovanju.

Za podganami in kačami so naše najneprijetnejše gostije mravlje. Neka mala vrsta mravelj, ki se, kakor nam

brat Gleziusky poroča, naenkrat v veliki množini na zemlji prikaže, in ta drobna žival nas je posebno hudo sukala. Na tisoče teh mravelj oblazilo je vse kraje in stvari. Na mizah, kjer smo delali in jedli, v naših kovčegih in v omarah, v naših oblekah in še celo v jedi bilo je vse polno teh živalic. Povsodi so vse oglodale. Če tudi smo jih kaj marljivo pobijali, vendar ni nič izdalo. Če smo jih namreč tisoč pobili, je med tem časom prišel že nov tisoč. Tudi če smo se zunaj pod drevo kam vsedli, pomikale so se čez 5—7 minut že v dolgih vrstah po naših oblekah. Pogosto smo se po noči vzbudili vsled mravelj, ki so nas neprenehoma mučile. Postelja moja bila je zatemnela vsled mravelj, ki so v veliki množini na njej počivale. Ako smo hoteli spati, morali smo s postelje vstati in jo očediti, kraj menjati in okoli nog postežje pepela natresti. Le konec kake rjuhe ni smel na tla viseti, ker s tem je bila pot mravljam pokazana in v nekotikih minutah bile so že na postelji. Tudi če smo nevarno bolni ležali na postelji, bili smo vsejedno od mravelj nadlegovani. Še celo do trupel naših mrličev so prilezle in le z veliko težavo smo jih mogli odstraniti.

Manj neprijetni, pa veliko bolj škodljivi od mravelj so termitje, tudi bele mravlje zvane. Oni zamorejo najbogatejšega človeka v Afriki v nekotikih tednih na be-raško palico pripraviti. Ako človek ne pazi dobro na svoje stvari, uničijo in obglodajo mu v kratkem času te živalice vse, kar se le dá uničiti. Tla pod nami so kakor kaka katakomba (v manjšini) od njihovih ozkih in širokih hodnikov obokana, ilovnate in lesene stene so jih polne, še

Ko vstopi brat Angelik v kapelico, pade na kolena in goreče moli in prosi Boga pomoči pri imenitnem delu. Po končani molitvi pripravljaj se je naslikati dogodek, kako peljejo sv. Štefana na mučeniški prostor. Med tem, ko slika silovite jude, mislil je na Grka, kateremu on želi podaljšati niti življenja. S pobožno udanostjo čakal je na prihod sv. Očeta, ki ni nikdar pozabil si ogledati umetnih del svojega ljubljene slika.

Slednjič se vendar odpró vrata in sv. oče vstopi. Nikolaj V. bil je že postaren mož, vendar bolj upognjen od skrbij nego od starosti. Imenovali so ga v njegovi mladosti revnega dijaka iz Sarcene; celo svoje življenje počel se je le z učenjaki svetniki. Ko je postal papež, bil je on pravi varuh (branitelj) in pospeševatelj pobožnosti, umetnosti, književnosti in vednosti. Postavil je temelje cerkve sv. Petra, olepšal mesto Rim tako, da ga po pravici zovejo Nikolaja Velicega. — Kakor smo že omenili, spoznal je on brata Giovannija v Florenci pri cerkvenem zboru. Ni mu bila le znana njegova slikarska umetnost, ampak tudi svetost njegovega srca, s čimur se je sv. Očetu še bolje priljubil. Tudi papež Evgen IV. poznal je dobro njegove sposobnosti in ga je hotel povzdigniti za nadškofa Florentinskega. Toda Angelik se zahvali za to čast, češ, da za to ni sposoben in opozori papeža na nekega izmed svojih soredovnikov, kateremu bi ta čast bolje pristojala; Evgen IV. ga je imenoval — bil je namreč sv. Antonin.

Ko vstopi Nikolaj v kapelico, brala se je na njegovem obrazu tolika žalost, da se je Angelik, ki je pred

njim pokleknil, da bi dobil od njega blagoslov, drznil vprašati, ni se mu li kaka nesreča pripetila.

„Moj sin“, odgovori papež. „Da so si Turki osvojili Carigrad, to mi ne dá miru noč in dan. Nesrečni Grki zametavali so moje predloge in nasvete in se raje podvrgli turbanu, nego da bi pri tiari ostali, in to le iz sovraštva do papeštva. Krasni Carigrad ni več Kristusovo mesto, ampak Mohamedanov. Ah! ko bi se ne bal grešiti zoper svoje dolžnosti, takoj bi se odpovedal papeški časti, da bi zopet postal to, kar sem bil popreje, magister Tomaž iz Sarcene; takrat vžil sem več veselja v jednom dnevu nego sedaj v celem letu.“

V trenutku zazvoni poludne. Papež poklekne in moli angelski pozdrav. Na to vstane in reče bratu slikarju: „Moj sin, ne zapusti me; pridi in bodeva skupaj kosila.“

„Sveti Oče“, odvrne ponižni redovnik, „brez dovo-ljenja mojega predstojnika tega ne smem storiti.“

„Jaz, moj sin, zamorem te od tega oprostiti. Pridi torej.“

Molčé kakor v samostan, ki obednici jedel je v papeževi sobi. Toda njegov duh je bil raztresen; mislil je neprenehoma na trdovratnega Grka. Vendar ni imel srčnosti o tem s sv. Očetom govoriti. Nikolaj V. opazi njegovo raztresenost in ga vpraša, na kaj da misli. Nato pove brat Angelik zgodovino Argyrapulosa in nadaljuje: „Sveti Oče, upam, da mu Vaša usmiljenost privoli še nekoliko časa, da se zopet vrne k Bogu.“

celo nad našimi glavami napravili so si svoje devnate hodnike, na katerih noč in dan delajo. Dasiravno je naša hiša vsa iz močnega lesa. Mutzanga imenovanega, ogledali so vendar stebre in drugi les tako, da je samo rudeče in trdo jedro ostalo. Teh termitov razlikujemo pri nas dve vrsti. Da bi jih pokončavali, na to še mislimi nisimo, treba je večkrat pogledati in obediti, to je jedina rešitev. Ako leži kaka reč dlje časa na jednom in istem kraju, postane kmalu posest teh termitov; ako pustit čevlje nekoliko dnij pri miru na tleh, vselijo se kmalu v nje. Ako pade svinčnik ali kaj enakega na tla, postane kmalu njih plen. Zato devamo svoje reči na velike kamene, da so vsaj nekoliko časa varne pred njimi, ker čez nekoliko tednov zagledamo že hodnike napeljane do kamnov. Ako ne morejo kake stvari na drug način doseči, pa sezidajo hodišča ponosno v irak. Na tak način so tudi moje posušene rastline posedli. Zraven mene sezidali so jedenkrat v 18. urah hodišče v irak, čegar visodina je znašala 32 cm. in premer 1 cm.

Lansko leto ob času, ko so nas male mravlje posebno nadlegovale, zbudilo so jedenkrat tudi mene po noči, da vstanem in obedim posteljo. Ko sem gotov, zopet ložem nazaj in zaspiim. Čez nekoliko časa pa zopet vstanem, da bi se prepričal, so li mravlje zopet našle pot do mene. Res, v dolgi vrsti pomikajo se po moji postelji navgor. Med tem, ko nekoliko potrj sledim rokovnjaškim mravljam, pripeljuje se naskrat tri želve (krote), ki me nekoliko časa zvedavo gledajo, potem se pa hitro na delo spravijo in v kratkem času vse mravlje poiró. Ta žival se mi je

seveda prikupila. Toda to ni dolgo čam trajalo. Tudi želva so se zelo pomnožile in so bile toli drine, da so še celo za našimi omarami godbo prirajale. Zasedili smo pod neko škrinjico devet želv. Tudi pod svojo papirno karo zapatil sem nekega dne najst želv, kar na kupu; za posodami za vodo v kotu čepelo jih je več ko dvajset. Druga zega ni kazalo, ko preganjati jih; pa zaman, na mnogih krajih se jih je vedno več prikazovalo. Konečno usmiliše so se nas dve živalici, Kombua imenovani, ki ste egip-tovskemu Ithneumonu zelo podobni, in te dve ste v kratkem času vse želve uničile.

Tudi dve vrsti gašberic prebivate v našem domu. V začetku sem bil zelo prijazen do teh živalij. Opazil sem, kako so gašberice mušce lovile, mravlje uničevale in še celo termite preganjale. Kmalu pa sem spoznal, da so škodljive in opasne človeku.

Še celo škorpijoni nas nadlegujejo. Ko nekega dni namreč hočem iti malo na sprehod, vzamem dežnik, in ko ga odprem, pade škorpijon iz dežnika na tla.

Pajkov razlikujemo v naši hiši več vrst, majhne, ki so škorpijonom zelo podobni, in velike, 5—8 cm. dolge, katerih pik pa je strupen. Različne vrste pajkov-križavcev in pajkov z dolgimi nogami, ki svoj plen skokoma pograbi, vidimo na raznih krajih. Posebno pa je za naše stanovanje pomenljiva neka posebna vrsta pajkov, katere na zidovju in drugih stvareh zaprede okrogle papirju podobne mreže in po cele dneve na teh kakor sneg belih mrežah tiči.

(Dalje prih.)

Nikolaj V. takoj spiše povelje, da naj se počaka s smrtjo Grka. Ko papež bratu izroči povelje, zapusti poln veselja Vatikan. Doma se pred predstojnikom opraviči, da je toliko časa izostal, in dobi od njega dovoljenje, da hiti k obojencu v tamnico. Argyrapulos, še vedno v rudeči obleki in s turbanom na glavi, sedel je resen in čmeren v kotu. Ko se je brat Angeliko obrabil s molitvijo, bližal se je vjetniku in ga nagovoril z angelškim glasom: „Brat moj!“ Toda Argyrapulos videl je v njegovi osebi le kato-liškega meniha, to je bitje, katero on najbolje sovrahi.

„Jaz nisem tvoj brat; nimava nič skupnega.“

„Moj brat, mi dva oba, jaz in ti, sva kristijana, dasiravno ste vi pretrgali lepo zvez, ki nas je še pred 50 leti na florentinskem zboru tako srečno vezala, zvez grške in latinske cerkve.“

„Ne, nobenega miru med nami! tako je geslo našega velikega kneza Notara; raje vidim v Carigradu Mohamedov turban, kakor pa papeško tiaro.“

Zastoj si je prizadeval brat Angelik omečitati to trdo in obupano srce; tri dni se je postil in molil. Prosil je papeža še za daljši odlog. „Sveti Oče“, govoril je, „bitvanje v tamni ječi nesrečnega še bolj otrpne; morebiti bi bilo bolje, ko bi ga nekoliko peljal na prosto, da diha sveži zrak.“

„Jaz ti ne morem nibešar odreči; pripelji ga sem, da vidi to kapelico, jaz sem prepričan, da bodo tvoje slike ugajale njegovemu srcu.“ Takoj zapove papež, da je vjetnik za odgovornost dominikanca za jeden dan prost.

Bes bil ti je to ganljiv prizor, kako sta papež in redovnik mislila na vsa sredstva, da spreobrneta trdovratnega Grka.

* * *

Drugi dan na vse zgodaj hiti brat Angelik v ječo, pelje Grka na prosto in mu svetuje, da naj si gre ogledat njegove slike. Toda o papežu ni ziniti ne besedice. Argyrapulos, ki se je obnašal, kakor da bi se nekoliko razumel na slike in knjige, vsprejel je radosten ta predlog. Sveti zrak in bleskoče rimsko solnce blažila sta njegovo divjo naravo in zjasnila njegov čmerni obraz. Brat, ves vstopljen v veselju, pelje ga v Vatikansko kapelico med tem, ko on Boga prosi, naj bi mu dal oni čudež, katerega je nekđaj podelil sv. Metodu, ki je bolgarskega kralja kakor tudi podložnike h krščanski veri spreobrnil, ko je namreč nasihal na stene kraljevske palače poslednjo sodbo. Bilo je videti, da so Grka redovnikove slike zelo ganile ter ga prosil, naj mu slike natančno razloži.

V sliki, ki predstavlja življenje sv. Lavrencija, opozoril je brat Grka posebno na neko ječo. Skozi ječino mrežo vidi sv. mučenika, kako spreobrača nekega človeka, namreč onega, ki se je pozneje zval sv. Hippolyt.

„Jaz sem slikal ta prizor, ko sem mislil na tebe, brate moj“, reče on s tako krotkim in nežnim glasom, da bi se kamenito srce omečitilo. Toda Argyrapulos obračal je oči od slike in se delal, kakor da bi besed ne razumel. Angeliku je bilo tesno pri srcu, imel je le še

Gospodarske in obrtnijske stvari.

Jetika je nalezljiva bolezen. V zadnjem „Domoljubu“ kazali smo, kako se naleze vročinska bolezen, griža in kolera po odpadkih. Jetika naleze se skoraj vedno po pljunkih in izdihanem zraku jetičnega človeka. Zaradi tega zbolijo jetični vedno najpreje na pljučih in grlu, ker diha z jetičnim strupom okuženi zrak. Navadno pljuje jetični bolnik na tla, na žaganje ali v rute. Pljunek se posuši, jetični strup, ki je v pljunku, se zmeša z prahom pri snajenju sobe, ali sploh če se začne v hiši prašiti; človek diha tak zrak, in strup obtiči v grlu ali pa v pljučih. Slabi nasledki se pa ne pokažejo takoj. Čez več mesecev, ali celo leto dnij prične človek hirati, suhi kašelj ga silji, zgubi slast do jedi, in večkrat na dan ga stresa mrz, po celem životu, ali kakor pravijo „po kosteh.“ Zjutraj se poti, in sedaj se prikaže včasih tudi kri. Tak človek ima že jetičnega strupa dovolj v sebi, da se pokažejo znamenja bolezni, in sedaj je tudi njegova obleka, njegov pljunek nalezljiv. Skoraj vedno se lahko dokaže, da je občeval z jetičnim človekom, v tisti sobi spal itd. Tako gre ta bolezen naprej; gotovo ve vsak kak slučaj, da je zbolel v kaki rodovini jeden za drugim za jetiko; to je umevno, ker je ta bolezen nalezljiva. Kakor po navadi se prime jetika bolj slabotnih ljudi, ali taci, ki so se prehladili na pljučih, ker zdrav človek, ako le ni preveč v dotiki z jetičnim, izbacne ta strup iz svojega telesa. Na sto tisoče jih vsako leto umrje za jetiko, in ta bolezen jih pobere več v jednom letu, ko

kolera v desetletjih. Loti se najraje ljudi v starosti 20—30 let, ker v tej dobi je lahkomišljenost največja. Razgreta kri, vrček mrzlega piva, ali kozarec vina, kašelj — jetika. Kdo še ni doživel taci slučajev?

Kako se je tedaj varovati jetike? V prvi vrsti živi zmerno, ne pij razgret, ne slabi trupla s ponočevanjem in pijančevanjem, sosebno mladina ne kadi preveč tobaka. Koliko žrtev šteje že ta slaba navada mladih fantov postavljati se s smodko v ustih? K tobaku pride še slaba pi-jača, ali celo žganje, ples, zaduhli zaprašeni zrak, mrzel prepih; kako naj potlej uboga pljuča vse to pretrpé? Zatoraj živi zmerno, živi krščansko, ogibaj se slabe družšine, in ohraniš si ljubo zdravje. Saj imamo vendar vsak dan toliko žalostnih izgledov nerednega, nekrščanskega življenja pred seboj! Kedaj se bo vendar enkrat naša mladina vzdramila, da ne govorim o piškavi mestni? Ali nam Bog dovolj jasno ne kaže kaznij nekrščanskega življenja?

Če je pa že jetičen človek v hiši, ne sme v isti sobi nobeden drugi spati, sosebno ne sorodniki; pljuje naj v skledico, v kateri mora vedno biti polovica jesiha. Skledico pokrij z trdim papirjem ali majhno desko. Nikdar ne sme jetični pljuvati na tla, ali pa v rute; skrbi, da bo tak bolnik čez dan kolikor mogoče na čistem zraku, najbolje v gozdu, ali na vrtu. Perilo njegovo naj se ločeno od družih pere, sobo zrači pogostoma, in poškopri tla večkrat z vodo.

jedno upanje, namreč osebo papeževo samo. In res, Nikolaj V. vstopil je v kapelico, njegova oseba bila je veličastna, toda nepopisljiva krotkost imaujšala je njegovo visokost. Brat pade na kolena in vleče Grka za obleko, da naj ravno to stori, ter skaže dostojno čast papežu, toda zastonj.

Papež miren in od žalosti ganjen začel je Argyrapulosa nagovarjati v grškem jeziku. Bilo je videti, da ga je papeževa miloba za trenotek ganila, ker odgovarjal je v verzih iz učene knjige. „Moj sin“, reče Nikolaj V. „tudi jaz ti hočem neki odstavek v učene knjige povedati. V drugi knjigi Iliade vzklikne modri Ulysses: Vsi Grki tukaj ne morejo gospodovati; ni dobro, da je toliko voditeljev; imejmo le jednega vladarja, le jednega kralja, namreč tega, kateremu je sin modrega Saturna podaril žezlo in postav, da nas vlada. Tako, moj sin, je Bog hotel, da naj bo tudi v njegovi cerkvi le jedna glava, le jedna čreda in jeden pastir.“ Grk je ostal trdovraten in z rezkimi besedami odgovarjal. „Moj sin“, odvrne papež poin milobe, „jaz ti odpustim, obžalujem tvojo zaslepljenost, hočem prositi Vsegamogočnega, da te razsvetli.“ Nikolaj odide. Argyrapulos, ki se je samega sebe radi trdovratnosti sramoval, se obrne k bratu Angeliku in mu hoče izreči še zadnjo pohvalo za slike.

„Moje slike niso nič vredne“, vzklikne redovnik z vzdihujočim glasom, „ker niso tebe spreobrnilo. Jaz nisem vreden imena „brat pridigar“, kajti slabo sem govoril, Peljal sem te k sv. Očetu, toda dosegel nisem ničesar,

kakor da nosim krivdo, da si ti žalil velečastvo Kristu-sovega namestnika.“

Spomin na to bilo je preveč za njegovo nežno in pobožno srce. Angelik je vedno bolj bledel, zgrudil se je na svojo belo obleko kakor ovenela lilija na svoje steblo in padel na tla kakor mrtev.

Grk ves osupnen in od sočutja prevzet, se je zastonj trudil, da bi ga vzdramil iz omedlevice. Misleč, da ga je on sam umoril, domišljeval si je, da so njegove roke, ki so že tako z nedolžno krvjo onečiščene, že drugi umor povzročile. Groza ga je obhajala, ko je gledal nedolžnega angela pred seboj na tleh. Poklekne k njemu, prime ga za roko in mu škropi obraz z vodo iz posode, ki je stala nekje v obližju. — „Oče, oče“, zakliče Grk obupno, „vzbudi se, in jaz prisegam, da hočem vse storiti, kar mi velevaš.“

Angelik odpre svoje krasne oči, ki so bile še rosne od preliti solz.

„Moj brat“, glas se mu je tresel, „podelil si mi zopet življenje; toda usmrtiš me, ako pozabiš na svojo obljubo. Takoj morava zapustiti to kapelico; čas je, da te popeljem nazaj v ječo, kakor je to moja dolžnost.“ Zbok slabosti in bledosti zapusti brat Angelik Vatikan, in upirajoč se na Grkove roke, podal se je na pot; do ječe torre di Nona ni mogel spregovoriti niti besedice. Tam pa, ko sta bila sama, prime ga dominikanec za roko ter govori: „Moj brat, ti si mi vrnil življenje, toda le potem, ako mi obljubiš, da hočeš vse storiti, kar bodem jaz želel;

Obleke njegove ne sme nobeden drugi nositi; najbolje je, ako se vniči po njegovi smrti.

Zoper jetiko dosedaj še nimamo zdravila. Zatoraj ogibajmo se vsega, kar utegne pouzročiti to bolezen, živimo zmerno, živimo krščansko, in ohranili bodemo naše truplo zdravo. Skrbimo, da se ta strašna bolezen ne prenese na druge, in s tem storimo zopet — krščansko delo.

Klet, v kateri se hrani mošt ali pa vino, mora biti snažna in zračna. V nji ne sme biti korenja, zelja itd., ker takov duh potegne mošt na se. Toplota v kleti naj bude od 10—14° R (nekako toliko, kakor je navadno pod milim nebom meseca maja). Taka toplota najbolj ugaja vrenju.

Na Ruskem ohranijo tako-le jabolka sveža: jabolka lepo osnažijo ter položijo v sodček, sodček zalijejo s slano vodo, ga zabijejo ter postavijo v hladno klet. Vodo, s katero jabolka zalijejo, tako-le pripravijo: Na vsacih 30 litrov vode denejo jeden kozarec soli. Vodo potem zavrejo iz zopet ohladé. V taki vodi se jabolka, ako je sodček prav dobro zamašen, ohranijo celo leto. Kadar se sodček načne, je treba jabolka kmalu porabiti.

Ne odrekajte kravam-mlekaricam vode. Francozi so skusili, da ima krava tem več mleka, kolikor več pije. Krave, katere dobivajo zeleno krmo, boljje molzejo, ker je v zeleni krmi dosti vode. Toraj pijače živini zlasti pa kravam, nikar ne odtegovati. Po zimi naj ne boče voda premrzla, ampak naj bi nekoliko časa stala na toplem kraju, da si živina bolezní ne nakoplje s premrzlo pijačo. Po mnogih graščinskih hlevih imajo vodo nape-

ljano kar v hlevé, da živina pije, kadar hoče in da se po zimi voda od hlevske toplote nekoliko ogreje.

Šota kot nastilj. Zdrobljeno šoto jako priporočajo za nastilj po hlevih. Šota popije vso gnojnico, hlevi so toraj suhi. Šota veže zlasti amonijak, da ne izhlapeva v zrak. Zato so taki hlevi tudi zdravi. Šotni gnoj je veliko izvrstnejši nego slamnat gnoj, ker ne samo da boljše gnoji, ker ima vse gnojne snovi v sebi, ampak tudi zemljo rahlja. Kmetovalci naj bi zlasti letos, ko je slama draga, poskusili nastiljati s šoto. Gotovo se ne bodo kesali.

Da krompir ne gníje, potresi klet dva paleca za debelo s suhim cestnim prahom, ali če takega nimas: z drobnim suhim peskom. V sredi in na vrh kupa zopet potresi prahu. Práh potegne mokroto iz krompirja na se, zato krompir ne gníje. Dokler je klet prazna, zamoreš tudi zapreči gnílobo, ako zažgeš žvepla sredi kleti in potem dobro zapreš. Žveplo pokonča gnílobo.

Lakota leta 1817. Stari ljudje vedó še marsikaj povedati, kako huda lakota je bila leta 1817. Starček pri devetdesetih letih je pravil: „Tako skledo žganjeev so mah na mizo prinesli, da so se kar krivo drtali; pa koma smo prišli po jedi do vrat, pa smo bili otroci zopet lačni. Blagoslova božjega ni bilo.“ Silno trdo je bilo takrat za živež. O kresu je veljal v Ljubljani mernik pšenice 8 glđ. 20 kr. in sicer zlatega denarja, rž je bila po 8 glđ. 40 kr. turšica po 8 glđ. 12 kr. V Celovcu je bila še večji draginja. Tam se je plačal dné 19. junija mernik pšenice po 40 glđ. v papirju. Ali, hvala Bogu, ta draginja ni bila dolgo časa. Kakor hitro je prišla novina, so tudi hitne

jaz nočem nič drugega, nego da te rešim; ti moraš sedaj oprostiti svoje srce od pregreh; moraš se spovedati.“

„A jaz ne morem verjeti, da bi mi bila spoved potrebna.“

„O, moj brat, ko bi ti mogel svojo ubogo dušo pre-mišljevatí v ogledalu resnice in spoznanja, kako bi ti bila tamna in omadeževana!... Duša tvoja vklenjena je v silnejše okove, kakor one, ki so oklepale tvoje telo, ko so te peljali na morišče. No, spoved te oprostí! Pusti da gledajo moje oči, kar bi jaz nikdar ne bil verjel.“ Neki nebeški duh nadvladal je naenkrat angelskega slikarja.

* * *

Papež je dovolil Angeliku delo v Vatikanu za nekoliko dnij prenehati. Prihodnjega dne napolil se je zopet v ječo. Spremljeval ga je njegov učenec Bozzoli, ki je nosil s sabo stojalo, čopič in škrinjico z barvami. Po goreči molitvi postavi deščico na stojalo in se pripravlja slikati hitro po svojem načinu, brez poskušnje in spremembe, ampak kakor da bi vodila njegovo roko božja navdahnjenost. V ozadji slike začel je slikati nekoliko dreves, ki so se vzdigovala med neko hišo v zelo priprostih razmerah in med skrito vendar zadosti lično cerkvico. Štirje majhni stebri v florentinskem slogu podpirali so jako krasni lok pri vhodu. Na nekem z rastlinami obraščenem in z lepimi cveticami posejanem dvorišču naslikal je skupino petih oseb. Na desnici videl se je Izveličar v modri obleki, ogrnen počez z rudečim plaščem, žarni venec obdaja njegov mili in veličastni obraz; dolgi zlatorumeni kodri

spuščajo se lahno na njegova ramena. Odrešenik stopi tukaj mogočno in oblastno, razprostira svoje roke, držeč v jedni roki zlato palico. On izpolnjuje jedno izmed naj-vzvišenejših del usmiljenja, postavlja namreč zakrament sv. pokore, ko daje apostelnom oblast grebe odpustiti; zdi se kakor da bi se slišale besede, katere je govoril sv. Petru in ob jednom vsemu krščanskemu duhovništvu: „Kar bodete na zemlji zavezali, boče zavezano tudi v nebesih, in vse, kar bodete na zemlji razvezali, razvezano boče tudi v nebesih.“ Slikar pokazal je tudi učinek Kristusovih besed. Naslikal je duhovna v florentinski obleki. Obraz njegov je bled in mil. Stopa k grešniku v rudeči obleki, glava je pokrita z zlatom in hermelinom obrob-ljenim pokrivalom. Zvezan je z vrvo, ki se večkrat okrog života ovija. Duhovnik se mu bliža z neizrekljivim pomilo-vanjem. S koliko skrbjo in nežnostjo, s koliko ljubeznijo odvezujejo njegove bele roke grešnikove sponse! S koliko milobo in ob jednom s kolikim veličastvom izpolnjuje on svoj poklic kot duhovni pastir! Na drugem oddelku slike predstavil je brat Angelo neko osebo v zeleni sukni in s turbanom na glavi; ona kaže v svoji podobi in v svojem gibanju pri pogledu onega čudeža božjega usmiljenja največje občudovanje. V obližju tega človeka Odrešeniku nasproti vidi se neka druga oseba. Glava je odkrita, an-gelske poteze na obrazu so popolnoma podobne potezom onega redovniškega slikarja, katerega se še dandanašnji lahko vidi na nagrobnem spomeniku pri santa Maria sopra Minerva.

cene padle. Naslednje leto 1818 ni veljal mernik pšenice več nego 1 gl. 40 kr. Leta 1825. pa je bilo žito tako po

ceni, da se je prodajala v Kranju pšenica po 1 gl., rž pa po 30 kr. mernik.

Razne novice.

(Birmanje in kanonično obiskovanje v Ljubljanski škofiji.) Prezvzišeni gospod kuzoškoj ljubljanski bodo obiskal prihodnje dni dekanijo cerkniško, postojnisko in trnovsko ter deliti zakrament sv. birme v nastopnih farah; v soboto dné 7. oktobra popoldne se odpeljejo s poštnim vlakom na Rakek in od tod z vozom v Cerkljano, kjer bo 8. t. m. birmovanje; 9. oktobra bo birmovanje v Postojini; 10. oktobra v Slavini; 11. oktobra v Hrenovicah; 12. oktobra v Senožečah; 13. oktobra v Vremah; 14. oktobra v Košani; 15. oktobra na Premu; 16. oktobra v Trnovem in 17. oktobra v Knežaku.

(Volilni shod v Radečah.) katerega sta večeraj sklicala državni poslanec Povše in deželni poslanec dr. Papež, vršil se je v najlepšem redu in ob obilni udeležbi odličnih in veljavnih mož iz Radeč in okolice. Poročili poslancev sta bili vsprejeti z veliko pohvalo in poslancema so izrekli navzoči volilci soglasno svoje zaupanje.

(Podpora deželnega odbora kranjskega.) Kmetijski podružnici v Rovtah nad Logatecem dal je deželni odbor 80 gl. podpore za napravo čistilnega stroja (trijerja). — V sled blžajoče se otvoritve novega poštnega urada obrnila

se je rovtarska občina do poštne direkcije v Trstu, da ji oskrbi poštni pečat tudi s slovenskim imenom na pečatu. Tako je prav! Tako bi morale tudi še mnoge druge občine storiti!

(Č. g. Josip Debevec.) učni prefekt v semenišču, ki je tri bogoslovne rigoroze že završil, gre danes za nekaj časa še na Dunaj v višje izobraževališče pri sv. Avguštinu.

(V Trzi) pride za kapelana novomašnik gospod J. Trpin.

(Pošta v Rovtah.) 1. oktobra t. l. odprli so v Rovtah nov poštni urad, kateri ima po selu vsak dan jedenkratno zvezo s poštnim uradom v Dolnjem Logatecu.

(Vinska letina) se je letos v Vipavski dolini prav dobro obnesla. Prav dobro letino imajo letos na Slapu in to gledé kakovosti, kakor tudi gledé množine vinskega pridelka, kajti v tej občini jelo so sedaj dobro roditi na novo vpeljane tuje žlahtne trte, ki dajejo prav dobro kapljo.

(Povodenj.) Iz Kamnika: Dne 25. sept. smo imeli strašno povodenj. Čudovito nenadno je prihrula zjutraj okolu pol šestih Neveljca čez cesto, njive in travnike proti Podgori, predmestju kamniškem, noseč s seboj v divjem toku vse

Z veliko radovednostjo in z živahno zanimivostjo opazoval je Grk vse posameznosti slike, ki je bila v treh dneh gotova. Občudoval je globoko pobožnost Angelika, ki je po svoji navadi Odrešenika le klečé risal. Grešnikovo osebo je le v lahkih obrisih zaznamoval; šele tretji dan, ko je bilo vse drugo dokončano, spopolnil jo je naenkrat. Kdo popiše strmenje in ganjenost Argyrapulosa, ko zadnji dan v tej podobi zagleda — samega sebe! Bogoljubni umetnik naslikal je njega samega z najpopolnejšo podobnostjo; pri vsem tem vtisnil je celi osebi poteze grenkih bolečin, katere je morala občutiti, da je tičal v grešnih okovih; ob enem naslikal ji je pa tudi upanje na njen pogled, da bode kmalu od spon oproščena. Argyrapulos kazal je na podobi v svojem pogledu naiglobokejšo obžalovanje.

„To sem jaz“, vsklikne Grk globoko ginjen. „da, jaz sem!“ Solze so ga obhile. Milost ga je nazadnje vendar zmagala.

„Oče moj, oče moj! oprosti tudi mene, da, oprosti iz grešnih spon!“

Angelik ga objame in ganjeno pritisne na srce; potem mu reče poklekniti in se zahvaliti Vsegamogočnemu. Porabil je več dnij, da ga je temeljito podučil v katoliški veri — potem je spoznal on svoje grehe, in Angelik ga je krstil pri sv. Ivanu v Lateranu v krstni kapeli Konstantinovi. Prejšnji večer naložil mu je za pokoro, da gre v Vatikan in tam papeža prosi odpuščenja in milosti.

Nikolaj V. ga ljubeznivo vsprejme in mu reče: „Sin moj, jaz ti odpustim ne le ono meni storjeno razžalitev, ampak jaz te tudi pomilostim od smrtne kazni, ter upam, da začneš novo, pošteno življenje in popraviš poprejšnje napake. Hvaležno pade Grk pred papeža ter mu poljubljuje noge; potem mu pokaže podobo, od katere se ni hotel več ločiti. Papež je občudoval ta prizor; potem pa se obrne k slikarju rekoč: „Tvoj čopič vstvaril je nov čudež spreobrnjenja.“

„Sveti Oče“, govori nato Grk, „jaz vem, s koliko ljubeznivostjo ste vsprejeli moje domačine Teodora Gaza, Gregorja iz Trobizonde i. d., ko so dragocene rokopise prinesli s seboj iz Carigrada. Oni se štejejo srečne radi gostoljubnosti, katero ste jim v Rimu skazali ter se hočejo s tem hvaležnega skazati, da obogaté Vatikansko knjižnico s temi dragocenostmi.“

„Da, toda dopolniti moram še jedno škrbino; obljubil sem onemu 5000 zlatov, kdor mi prinese evangelij svetega Matevža še v izvirnem jeziku.“

„O, sveti Oče, kolika je moja sreča! Jaz imam one rokopise, prinesel sem jih s seboj iz Carigrada. Ko sem storil oni smrtne kazni vreden zločin, zakopal sem knjigo v neko jamo na rimskem polji; jaz jo bodem že zopet našel. Da se Vašej svetosti za vse milosti, katere mi je Vaša svetost podeliti blagovolila, kolikor mogoče hvaležnega skazem, sem tako srečen, da Vam zamorem ponuditi evangelij sv. Matevža.“

mogoče ugrabljene reči, škafe, stole, hlode, mrvo, celo nekaj zivalij. Enega prešiča in eno kozo so živa vjeli v Kamniku. V Tubinjski dolini je menda odnesla večinoma vse mostove. V Kamniku je pretrgala B-čev jez, porušila most čez B strico, ki je bil že itak odmenjen, da se ima v kratkem umakniti novemu kamenitemu, in brv, ki vodi v Novi trg. Posestniku Pešenku je izpodtopala in odnesla hlev in sk denj z mrvo, turšico in drugimi pridelki vred, ki je imel ondi spravljene; komaj da je živino otel. Ubogi mož je res usmiljenja vreden in podpore potreben. — Prašnikarjeve toplice so bile vse pod vodo. Park je strašno razdejan, s peskom zasut in razoran. Največjo škodo ima pa krčmar, ker mu je voda všla v spodnje prostore, v katerih je imel hranjeno vse svoje blago. Vse to se je vršilo tako hitro, da ni bilo mogoče ničesar odnesti; človek je sam komaj odnesel peté. — Drugod je moralo biti enako hudo, ako ne še huje. Iz Motnika so dvakrat telegrafsko prosili pomoči. Nad Kozjakom moral se je utrgati oblak, da se je voda razlila na tri strani. Sreča, da je bilo že toliko na jutro; po noči bi bilo gotovo več ljudij utopljenih. — Čast kamniškim gasilcem, ki so prihiteli graditi silno vodo, da ni napravila še več nesreče! — Iz Motnika se nam piše: Grozna povodenj nas je jela strašiti 27. septembra zjutraj ob štirih, zahtevala je žrtev več tisočakov. Pobrala je od Božjaka do Ločine sedem mostov na deželni cesti, zasebne pa štiri. Pobrala in podrla je vsem žagarjem in mlinarjem jetove, ter mnogo lesa in drugih pridelkov, kar je le dosegla. V Motniku je voda v nekatere hiše pljuskala skozi okna, v prličnih stanovanjih stala je do

Nikolaj V. bil je kakor očaran. — Ko je dobil rokopis, takoj ukaže Grku nakazati 5000 zlatov. Ker je imel sedaj zadostna sredstva, napoti se z nekaterimi domačini v Benetke, da prične ondi malo kupčijo. Jedino to je težilo njegovo srce, ko je zapuščal Rim, da se je moral ločiti od ljubljenega brata Angelika. Toda vsako Veliko noč potoval je v Rim, da se je spovedal svojemu dušnemu rešitelju, kakor je zval brata Angelika, ter tudi iz njegovih rok prejel sv. obhajilo.

* * *

V sledečem letu prišel je Grk ravno ob istem času; vsakičrat je prinesel s sabo v zabožku s cedrovega lesa ono dragoceno sliko, ki je bila vzrok njegovega spreobrnjenja in katero je vsak dan ljubezno in hvaležno premišljeval. Komaj prišedšemu v Rim bila je prva njegova pot k Angeliku v samostan santa Marija sopra Minerva. Ko je Argyrapulos v samostanu povprašal po tem imenu, videlo se je, kolika žalost se je brala na obrazu brata vratarja. „Ah gospod“, govoril je, „dobri brat zapustil je zemeljsko bivališče; mi žalujemo po njem; smrt njegova bila je ravno tako angelska, kakor njegovo življenje.“

Predstojnik, ki se je ravno približal, je potrdil to žalostno poročilo in je pripovedoval neutolažljivemu Grku nekatere posameznosti. „Sveti Oče“, govoril je, „bil je tako nestrpljiv razveseljovati se nad svojo kapelico, da je našega bogoljubnega brata silil, svoje delo dokončati in ta, ki je celo svoje življenje dolžnostim žrtvoval in mislil,

pasu ter zelo poškodovala pohištvo in zmočila obleko. Po trgu, dokler ni gorniškega mostu podrla, nesla je bruce ali rekle. Potonilo je nekaj svinj in koz; govedo in konje so oteli. Vzela je kozolec s tremi štanti, zraven sedem sežnjov drv in več drugega lesa. Da je več bregov udrla in polja podsula, ni potreba posebej omenjati. Škoda se še ne da preценiti.

(Nesreča na dolejski železnici.) Poroča se nam: 1. t. m. med 2. in 3. uro popoldne pripetila se je kočinski pošti — vozeči ravno zadnjikrat iz Ljubljane v Kočevje, — mej Ortnikom in Ribnico občutna nezgoda. Na kraju, kjer se križate na več mestih deželna cesta in železnični tir, splasil se je najprej eden poštinih konj, se odtrgal in zdirjal po cesti, ko se je ravno bližal vlak. Postiljon, ki za hrbtom pribhajajočega osebnega ljubljanskega vlaka vsled deževja in pokritega voza ni čul, prišel je z ostalim konjem in vozom ves zbežan do tira, zajedno pa že tudi — dolejski vlak in v tem trenutku bila sta hkrati postiljon in konj močno poškodovana, voz pa — razbit.

(Oviran promet na gorejski železnici.) Strašni nadvir na Gorejskem, ki je prišel v nedeljo ob 10 dopoldan in trajal prav v noč, je zasul železniški tir med Dovjem in Jesenicami, da niso mogli vlaki dalje. Namesto v nedeljo zvečer ob 1/2 10, je došel z Gorejskega vlak še le v ponedeljek zjutraj ob 1/2 5 v Ljubljano.

(Tatje.) Iz Stopič se nam poroča: Predrzni umorniki so vlomili v noči dne 15 sept. na Cerovcu, fare stopiška, v tri hiše sredi vasi ter so odnesli vse, kar je hotelo in

da se trudi za Boga, ako dela za njegovega namestnika, ni hotel svojega dela prenehati; še ko ga je mrzlica prijela, delal je neumorno v Vatikanu, kjer je mrzlica še huje gospodovala. Njegovo zdravje se je kručilo, dokler ga ni rešila smrt zemeljskega trpljenja.“

Argyrapulos prelival je grenke solze in prosil, naj ga pelje na grob prijatelja njegovega. Še dandanes se vidi v cerkvi na levi strani kora; to je priprost, posevno v zid vdelan grobni kamen. V kamen vklesana je njegova podoba. Videti je na njej nekaj vzvišenega, nadzemnega. Slikar je predstavljen v dominikanski obleki, roke sklenjene, njegova plemenita glava je zatopljena v misli, usta na pol odprta, kakor k molitvi. Tak je bil v življenju in tak je bil posebno še ob smrtni uri.

„Nikolaj V.“, nadaljuje predstojnik, „je bil radi slikarjeve smrti neutolažljiv in preživel ga je le nekoliko tednov.“

Argyrapulos mudil se je dolgo kleče pri grobu, potem se vzdigne, obrne se proti predstojniku in govori: „Povejte mi natančno, kateri je dan njegove smrti? Ta mi bode v prihodnje moj obletni dan, katerega hočem preživeti v solzah in v molitvi.“

„18. marcija tega leta“, odgovoril je predstojnik. „šel je rajski v nebesa, kjer je našel prave vzorce onih ljubih in svetih podob, katere je s toliko ljubezno slikal na zemlji.“

mogle z njimi. Denarja niso iskali, ker vedo, da ga naši ljudje nimajo. Po naključju pa so pustili enemu gospodarju simeko sukajo, v kateri je tičalo 11 gl. Predrznost je silno velika zlasti zato, ker sedaj ljudje dolgo v noč suti češnje. Ljudje sodijo, da so se priplazili od vlaške strani čez Gorjance, ker so spomladi poskusili slično tatvino v Podgradu.

(Z Vrhanke.) 27. sept. V noči od petka na soboto zgodil se je pri nas najstrožje obsodbe vreden čin. Doslej neznan zlodej nakropil je z neko črno tekočino nemške napise in cesarske or'la pri nekaterih konservativnih hišah, mej drugim tudi pri c. kr. sodišču in davčnem uradu. Vršila se je takoj po komisiji stroga preiskava in okrajno glavarstvo je vzelo krajno policijo v svojo oblast in pomnetilo se je orožništvo. G. župan je sklical dne 26. t. m. izvanredno sejo, pri kateri je občinski odbor soglasno izrekel obžalovanje nad napominanim zlodejstvom ter poročil višjemu oblastvu brzojavnim putem svojo dinastično udanost. Razpisal je tudi 150 gl. nagrade tistemu, ki bi lopova zasačil. Prebivalstvo je silno ogorčeno nad tem zlobnim činom in ugiba se marsikaj o izvoru in namenu tega lojalnosti slovenskega naroda nenavadnega dogodka. Iskreno želimo, da se hudobnež zasači in strogo kaznuje.

(Sv. misijon.) Iz St. Jerneja: Veseli dnevi so bili za šentjernejsko faro od 12. do 22. septembra. Na prizadevanje preč. gosp. župnika prišla sta k nam preč. gg. oo. iz družbe Jezusove dne 12. sept. ter nam napravila sv. misijon, ki je trajal 10 dni. Vdeležba je bila obilna; k sv. obhajilu je pristopilo 4000 duhovnjakov. Davnavno je bilo veliko dela na polju, udeleževali so se naši duhovnjaki pridno pridig in drugih sv. opravil. Prostorna naša farna cerkev je bila zadnje dni sv. misijona premajhna. Glinjiv prizor je bilo pomnoženje kratne obljube. Procesija okoli cerkve, v kateri so nosili mladeniči sv. misijonski križ, je bila veličastna. Glasen jok se je slišal ob sklepu sv. misijona; bile so solze veselja — solze hvaležnosti. Naj bi vse ostalo v trajnem spominu udeležencem, in sv. misijon naj bi obrodil obilno sadu tudi v prihodnosti.

(Strela.) Z Vrhanke, 27. t. m.: Sinoči je udarila strela v hlev tukajšnjega bišarja v Hribu. Gospodar z gospodinjjo in otroci je ravno večerjal in popadali so vsi po tleh samega strahu radi silnega udarca, tudi luč na mizi je ugasnila. Ravno tako se je zgodilo pri sosedu. Strela je šla skozi hlevna vrata v hlev, iz živinskega hleva v lonec svinjak, ki ga je razbila in osmodila, da so deske letele na okrog, in naposled se je izgubila v bližnji dolini. Zivalim se ni nič žalega zgodilo, le preplašena je bila živina, razven nabrižnega praseta, ki si je sam pomagal nazaj v razvaline svojega stanovanja. — V soboto 22. t. m. ugonil je zopet 1½ leten otrok nekega posestnika na Drenovi gorici. Stekel je strani od varuha — svojega deda — in predno ga je postarni varuh mogel doleteti, že je izginil v bližnjem potoku Tujnici, ki je valed drževoja zeló narastel.

(Iz Tuhinjske doline.) Grozna je bila noč od 24. do 25. septembra za Tuhinjsko dolino. Deževje prejšnjega tedna napojilo je zemljo. V imenovani noči pa se je usipal dež z vso silo. Voda, sicer pohlevno, so narastle, prestopile

bragove, poplavile ceste, polja in travnike. Ko se je 25. septembra zdanilo, videlo se je, kako škodo je napravila voda. Šmartin bil je podoben otoku, ob znožju njegovem valila se je voda. Od Tuhinja do Kamnika so pobrani večinoma mostovi, ravno tako neki od Kozjaka do Vranskega. Mnogo biš in gospodarskih poslopij je poškodovanih. Na Lasenem je voda odnesla novo postavljeno žago. Po vsem obrežju Neveljce je plavalo lesovje: deske, brvi, mostnice. Odnasala je voda prebiče; komaj da so se rešili ljudje, katerih hiše so pri vodi, iz stanovanj, v katerih je stala voda meter visoko. Uničeni so jesenski poljski sadeži. Voda je ruvala repo, korenje in krompir, povalila in poblatila je ajdo, zelje in turšico, in kar je najhujše, odnesla je kmetu zemljo izorano za ozimino s semenom in pustila mu mesto nje kupe kamenja, da je bode možno le z velikim trudom odstraniti.

(Prodaja plemenih žrebic.) Uvidevši veliko napako, da gredo najboljša žrebeta težkega plemena iz dežele in da po nekaterih krajih vzlic dobrim žrebcom ne more r-ja težkih konj tako napredovati, kakor bi lahko, ker je premalo dobrih žrebetnih kobil, ukrenil je podpisani odsek reje težkih konj na Gorenjskem s tem pospešiti, da bode nakupl vsako leto nekaj najlepših odstavljenih žrebic ter jih potem po znižani ceni oddal konjerejcem. Vsled tega sedaj podpisani odsek razglasuje, da bode prodajal dne 9. oktobra t. l. dopoldne ob 9. uri plemene žrebice težkega plemena potom dražbe v Ljubljani v družbeni podkovski šoli. Klična cena bo polovica nakupne cene. Kupec se bo moral zavezati žrebico obdržati za pleme do prvega žrebita, razen če bi se pokazalo, da je jalovka. Žrebice se bodo oddajale le konjerejcem kranjskega, kamniškega in ljubljanskega okoliškega okraja. Da bode podpisani odsek vedel kupiti zadostno število žrebic, prosi vse one, ki se mislijo udeležiti te dražbe, da to, če je mogoče, pismeno prijavijo odseku c. kr. kmetijski družbi v Ljubljani.

(Katoliško politično društvo v Konjicah na Štajerskem) bo v nedeljo dne 15. oktobra popoldne ob tretji uri zborovalo v navadnih prostorih. K temu zborovanju pride tudi g. poslanec Robič iz Maribora, da poroča o svojem delovanju v državnem zboru. Govorilo se bo tudi o rimskem romanju, o sv. očetu Leonu XIII., ter se razpravljalo o domačih razmerah in potrebah. K prav obilni vdeležbi vabi odbor.

(Sad spovedi.) Leta 1880 se je bil zgubil na pošti znesek 20.000 mark po potu med Londonom v Freiburg. Tatú dobiti nikakor niso mogli, vse pri zadevanje je bilo zaman. Čez dve leti je izročil ukradeno sveto poštnemu uradu neki duhovnik, kojemu jo je dal neki umirajoči mož med spovedjo s prošnjo, naj tatú ne iščejo več.

(Kvarte socialistov.) Ko so socialni demokratje delili dan, so določili 8 ur za delo, 8 za izobraževanje in 8 za spanje. Pri izobraževanju so pa opazili, da so one podobice, po katerih se v krčmah cmika razširja, že prestare, da nosijo še imena, ki socialistom niso všeč, kakor n. pr. „kralj“. S takimi kvartami se niso hoteli obraževati, no, sedaj imajo že svoje. Namesto sov imajo slike: delo, pravičnost, mir in slovo. Namesto kraljev:

prostost, enakost, bratstvo, skupnost; dalje slike: Marxovo, Lasalovo, Singrovo in Beblovo, in rudarja, poljedelca, zidarja in tovarniškega delavca.

(Smrt zaradi lakote.) Pred tremi tedni je umrl v Filadelfiji od lakote 50 letni Dalmatinec A. Bačetić. Ko je prišel nekoga dne k mizi, da bi jedel, ni našel na stolu ne vilic ne noža. To ga je toliko razdrskilo, da je sklenil nikdar več ne jesti. In res je držal post 76 dni. Od 11. junija t. l. ni drugega užival kakor vodo. Bačetić je bil močan mož; tehtal je 190 funtov, a ko je umrl, bilo ga je samo golo okostje. Prijatelji in zdravniki so ga skušali odvrtiti od nespametnega sklepa, a ves njih napor je bilaston. Dne 27. avgusta t. l., videč, da se mu bliža smrt, je poklical k sebi prijatelje ter naredil oporoko s svojo dedščino 700 dolarjev. Potem jim je rekel, naj mu prineso močne mesene juhe. Prijatelji so mu jo koj prinesli, a Bačetić je že izdihnil.

Listnica upravištva:

Giz. Sirovnik in Oman Jan. Amerika — plačano do avgusta 1895.

Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 19. oktobra 1893 zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 23. septembra:	53,	39,	49,	56,	3
Graдец, 23. septembra:	88,	86,	76,	36,	56,
Lina, 16. septembra:	37,	42,	36,	16,	70,
Trst, 16. septembra:	66,	16,	22,	76,	35,

Tržne cene v Ljubljani

dne 4. oktobra.

	kl.	kr.		kl.	kr.
Pšenica m. st.	7	90	Speh posejen, kgr.	—	60
Raj.	6	—	Sarovo maslo.	—	80
Jedmen.	6	—	Jajce, jedno.	—	3
Oves.	6	60	Mleko, liter.	—	10
Ajda.	8	50	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso.	6	—	Teleče.	—	58
Koruz.	5	80	Svinjsko.	—	64
Krompir.	2	25	Kuščranovo.	—	35
Leča, kralj.	12	—	Pikaneč.	—	45
Grah.	12	—	Golob.	—	18
Fihol.	9	—	Sene, 100 kgr.	2	67
Maslo, kgr.	1	04	Slama.	2	14
Maat.	—	70	Drva trda, 4 kub. mtr.	6	50
Speh sveč.	—	64	„ mehka.	4	80

(Kathreinerjeva sladna kava.) Bilta se jas, ko bodo rodbinska miza zaspljivo zbirališke, kjer se bodo pila pripravljena „kava“. Zaradi tega je pa valno, da se vsaka skrbna, varna in vestna gospodinja in mati opozarja na „Kathreinerjevo lupnika Knezepe sladno kavo“, najboljši, najokusnejši in naravno najzdravjeji dodatek h kavi, kateri je naredil leše za v resnici zdravilno in rodbinsko kavo! Se nikdar se ni s tako radostjo vsprejel kak predmet, kar kaže, da zares ustrezno pravi potrebi. Vsa je bilo dosedaj posebno delujoče in kmetiško prebivalstvo navezano na neobhodni virček kave, narezano na merilino, navadno še zdravju škodljive primese! Zato pa Kathreinerjevo sladno kavo priporočajo že slovesni zdravniki. Zameje se kar s navadno kavo in napravi kot narafna kava. V interesu vsake gospodinjice pa tudi v interesu zdravja in varnosti je, še posebno opozarjamo na to živilo in ta dodatek h kavi.

zadnja cena

R. Miklauc

v Ljubljani, Špitalske ulice števil. 5.

Zaloga vsake baže

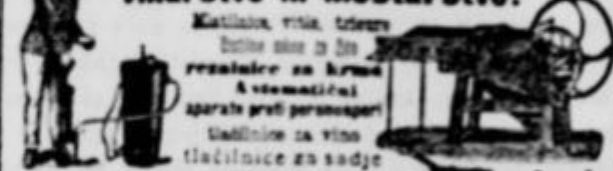
gvantnega blaga za moške
in ženske

kakor tudi vse vrste koca, kottre, srajce, jope, nogovlice, svilenne in cajgaste rute itd.

po najnižji ceni.

zadnja cena

Vsi stroji za kmetijstvo
vinarstvo in moštvarstvo!

Katilona, vino, trstere
Bulno silo in šer
rezalnice za krava
A vsemučni
aparati proti peronosperi
Stabilizirane za vino
tlačilnice za sadje
mlinice, k. k. kofje
predmete za kmetje, sesalnice za vso nameno, k. k. v
vse vrste stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštvarstvo
vse vrste stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštvarstvo

IG. HELLER, DUNAJ
Nº 22 Praterstrasse Nr. 78

Najboljše stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštvarstvo
Najboljše stroje za kmetijstvo, vinarstvo in moštvarstvo
Če se ne more odločiti! Predgovorica stroje pogled!

Zadnji
mesec.

Inomostske srečke
à 50 kr.

Zadnji
mesec.

Glavni dobitek **50.000** goldinarjev.

Srečke à 50 kr. priporoča J. C. MAYER.

Ölzova kava

priznana najboljša in najzdravnejša dodaja kavi se dobiva v glavni zalogi za Kranjsko pri M. Wagnerjevi vdovi v Ljubljani, in v vseh splošnih in konzumnih prodajalnicah.

Sveže ustreljene

srne in zajci

ravnokako vse drugo divjačino kupuje po najboljši ceni

Gustav Treo
v Ljubljani, v Kolizeju

Zajci ne smejo biti iztrebljeni.

Povesti

V. zvezek:

Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad
20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški
Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani.
— Tudi III. in IV. zvezek sta še v zalogi.

Najnižje cene.

Preobleka
L. Mikusch,
kovarna delavica,
Ljubljana, Metelkova 15.

Skrbno izdelovano
Foppravila

Največji izbor

Marija sedem žalosti

prporočila vreden molitvenik 63 (9)

Vešan v platno 80 kr., v usnje 90 kr.,
usnje z zlato obrezo 1 gl., v šagrin-usnje
1 gl. 20 kr., po pošti 5 kr. več.

Dobi se pri J. Bonaču, knjigovezu
v Ljubljani, in v Katol. Bukvarni.

45 let na dobrem glasu!

C. in kr. avst.-ogr. in kr. gršk. zobnega zdravnika

dr. Poppa anatherinova ustna voda

najprijetnejša in najboljša ustna voda na svetu, pomaga
pri ustnih in zobnih bolečinah, in pri istočasni rabi z dr. Poppa
zobnim praškom ali zobno pasto ohrani zdrave in lepe zobe.

Gosp. dr. J. G. Poppu, c. in kr. avst.-ogr. in
kr. gršk. dvorn. zobn. zdravn. na Dunaji. 51 10-7

Srečni vspehi, katere sem skusil sam in katere so skusili moji
bolniki, ki so rabili anatherinovo ustno vodo, mi nakladajo
dolžnost, da kot zdravnik izjavim, da sem jo večkrat priporočal
ne le kot najboljšo med znanimi zobne ohranjujočimi
sredstvi, temveč tudi kot varovalno sredstvo proti po-
gostnim ustnim boleznim, o katerih se večkrat toži, ter
isto še vedno kar najtopleje priporočam.

Sloveče toaletne speeljaltete dr. J. G. Poppa, c. in kr.
avst. in kr. grškega dvornega zalagatelja, na Dunaju, mesto, Bog-
nergasse 2., prodajajo: V Ljubljani: G. Piccoli lek., W. Mayer, lek.,
J. Svoboda, lek., U. pl. Trnkóczy, lek., J. Grečl, lek., Ed. Mahr,
parf. K. Karinger, V. Petričič, J. S. Benedikt; v Črnomlju: J. Blažek,
lek.; v Idriji: J. Wardo, lekar; v Kamniku: J. Močnik lek.; v Ko-
čevju: J. Braune, lek.; v Kranju: K. Savnik, lek.; v Krškem: Fr.
Bünches, lek.; v Lätiji: J. Beneš, lek.; v Metliki: Fr. Wacha, lek.;
v Novemestu: F. Haika, lek.; v Postojni: Fr. Baecarich, lek., v
Radovljici: A. Rohlek, lek.; v Škofjiloki: J. Zenatti, lek.; v Treb-
njem: J. Ruprecht, lek.; v Vipavi: A. Gullielmo, lek. in vse lekarno,
draguerije in parfumerije v Avstro-Ogerski.

Vzamejo naj se le dr. Poppa izdelki.

Naprodaj je še nov

mlin

z dvema tečajema in stopami, in

vodna žaga

z zemljištem vred za 1200 gl.

Natančneje zve se pri Ivanu
Nevaku, trgovcu in poštarju na
Doleh pri Lätiji. (2-2) 83

Jedino pristna

Kneippova sladna kava bratov Oelz

v radečih štriglih zavrtih
se dobiva v Ljubljani pri M.
Wagnerjevi vdovi in v vseh
specerijskih in konsumnih pro-
dajalnicah. 29-14

! Mošt!

Ne prodajam moštne esence,
kije škodljiva zdravju, marveč moj

moštni recept

omogoči vsakomur napraviti si
zdravo, dobro pijačo, enako
pravemu moštu.

Vsa sredstva, ki so po-
trebna k napravi takega
mošta z receptom vkup ve-
ljajo za polovnjak (Halben)
5 gl. 50 kr. in višej.

Kdor želi torej sam prirediti
si dobro, zdravo 2-2 84

domačo pijačo

naroči naj si recept in drugo pri

Ivanu Sajovicu

v Gradcu, Murplatz 1.

„pri črnem psu“

kateri tudi pisarna naročila
točno in natančno izvršuje. Mošt
prirejen po receptu, kakršno
se dobi pri označenem trgovcu,
more se tudi uspešno pomešati
z letošnjim naravnim moštom,
kateremu dodeli posebno pri-
jeten ukus.

Mnogi kupovalci tega recepta
izrazili so se ustno in pisмено
nasproti g. J. Sajovicu zelo
pohvalno o moštu po njem
prirejenem. Prav zadovoljni
so, ker si priredé izvrsten
mošt po jako nizki ceni.

Ivan Kregar

izdelovatelj cerkvenega orodja

v Ljubljani, Poljanska cesta 8
(poleg Alojzjevišća) 74 6

se priporoča predstavitelji duhovščini, slav.
cerkvenim predstojnikom in cerkvenim
dobrotnikom v najnatančnejše in točno
izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode

iz zlata, srebra ali druge kovine
po uzorcih ali lastnem načrtu

JKS izvršeno blago pošlje dobro, varno
zavito poštne prosto. 23. 29 52-33

2 zlati, 13 srebrnih
medalij.9 lastnih
in priznanih listin.**Kwizdov restitucijski fluid**
voda za umivanje konj.

Steklenca velja 1 gld. 40 kr. a v

Vše nad 90 let z najboljšim uspehom v rabi v mnogih
dvornih hlevih, v znamenitejših zasebnih in vojaških
hlevih, okrepčuje pred in ojačuje po velikih na-
porih, pri ispanjenji, otrplosti itd. ter ojači konja za
izredno težko vojnjo in tek.Dobiva se v lekarnah in prodajal. zdravilnih sredstev.
Pri nakupovanju pazi naj se na varstveno znamko ter
zahteva izrecno**Kwizdov restitucijski fluid**

Glavno zalogo ima

France Ivan Kwizda.o. in kv. avstr. in kralj. rumunski dvorni zaloz., okrož. lekarnar
Korneuburg pri Dunaju. 45 86

Zlata kolajna, Bruselj 1892.

Najboljše sredstvo za

želodec,katero želodec in opravi-
labavnih delov života krepija
in tudi odprti život pospekuje, je**tinktura za želodec,**

katero pripravlja

Gabrijel PICCOLI,

lekar pri „angelju“

v Ljubljani na dunajski

5 12-10 cesti

Cena 1 stekl. 10 novcev.

(1) ————— 50—14

Izdelovatelj razpokiha to tink-
turo v zabojkih po 12 steklenicin več. Zabojek z 12 steklenic stane gld. 1.36; s 24
gld. 2.60; s 36 gld. 3.84; s 44 gld. 4.26; 55 steklenic
tehta 5 kg s poštno težo in velja gld. 5.26; 110 stekl.
gld. 10.30. Poštno plača vedno naročnik.**France Čuden preje Čeba**

M U R S I R

v Ljubljani, Mestni trg št. 25

priporočila slav. oblinstru, posebno pred. duhovščini največje svoje
zalogo zlatih, srebrnih in nikelnastih**švicarskih
žepnih ur**

po najnižjih cenah, vsakotratih

**stenskih ur in
ur budilnic**verifik. pristanov, uhano
in vseh v to stroko spadajočih
predmetov.Popravila izvrši točno in
natančno, pošteno naročila pre-
skrbuje hitro. — Cenike po-
kličja brezplačno po pošti, v isti
popisane so natančno ure in v
oznaki čez jamčenja za traj-
nost in trpežnost blaga. — Za-
mtenjuje stare ure in druge
izvari. 25 (20—15)

Zamenjavam tudi stare srebrne ure. 25

Zgoščeni, kri čisteci**sarsaparilla-sirup**kateri prireja lekarnar J. Herbabny na Dunaju
sestoji iz povsem neškodljivih rastlinskih smevij, osu-
bito še iz sokov sarsaparilla-rastline, priznane najbolj učink-
kajoče za čiščenje krvi. Ta
sirup pospekuje slast do jedi,
očisti kri, odstranjuje za-
basanje, razkrojuje zavrtitev
jedila ter sploh okrepčuje pre-
bavila.Cena steklenici 85 kr., po pošti
15 kr. več. 54 12-11

Vsaka steklenica ima varstveno znamko.

Osrednja zaloga za provincije

**na Dunaju, lekarna „zur Barmher-
zigkeit“**

J. Herbabny-ja, 7 I, Kaiserstrasse 73 75.

Dobiva se v največ lekarnah.

Neobhodno potrebno za vsako gospodinjstvo je

Kathreiner-jeva Kneipp-a sladna kavaz okusom navadne kave. Ta kava daje to nedosežno prednost, da
se škodljivemu vživanju namerane ali s surrogati pomešane navadne kave
lahko odrečemo in dobimo okusnejšo, pri tem pa še zdravnejšo in
redilnejšo kavo. — Neprekoaljiva kot dodaja navadni kavi. — Po-
naredeb se skrbno izogibaj. — 1/2 kilo 25 kr. — Dobiva sePristno samo v belih zavitkih s podobo župnika
Kneippa kot varstveno znamko. 10 (24 18)

Sel. Kneipp

Alojzij Vodnik,

karmosnik

nasproti predilnici v Kolodvorski
ulici v Ljubljani 3-1 85priporočila za vse svete stroje
največje zaloge vsakojakih**nadgrobnih spomenikov**

po možno najnižjih cenah.

Obrisi in vzorci so na zahte-
vanje brezplačno na razpolož.